

(Lk 6, 39 – 45) Už sme sa asi veľakrát stretli so situáciou, keď nám niekto niečo vyčítal, a pritom, to, čo nám vyčítal, robil omnoho častejšie ako my.

Ostali sme mierne zaskočení, že ako je možné, že on svoju chybu nevidí, a tú našu nafúkne do mamutích rozmerov.

Myslím, že

je to problém rozumu. Konkrétne, problém triezveho vyhodnotenia danej situácie. Konkrétnejšie, problém nesprávneho alebo žiadneho spytovania si svedomia. „Čo sa nepáči tebe, nerob inému,“ hovorí Sväté písmo.

Vo chvíli,

keď si obliekame sudcovský talár, táto smernica života nám akosi nepríde na um. Ako radi vynášame rozsudky, pohoršujeme sa a v duchu zvolávame oheň a síru na hlavu toho, kto v danej chvíli nezdieľa s nami náš názor. Vnímame ho ako slepého, lebo nevidí naše očakávania. Slovenská speváčka Marika Gombitová v jednej svojej piesni spieva: „Ži a nechaj žiť.“ Aké by to bolo krásne, keby sme si uvedomili, že každý má právo žiť svoj život. Dostali sme dary, rozum, talenty a každý chce prežiť život v pokoji a radosť. Medze morálky sa nepresahujú preto, žeby bol niekto zlý od narodenia. Spôsobujú to väčšinou ľudia, ktorí nás obklopujú a tým pádom aj ovplyvňujú. Nikto sa nestal zlým, lebo to chcel. Takým ho mnohokrát urobia ľudia v jeho najbližšom okolí – svojim hodnotením, ponížovaním, výsmechom z jeho názorov a postojov. Slepota duše nám berie láskavý pohľad na druhých. Duševná slepota nás izoluje do seba samých. Našu osobnosť, naše postoje neformujú vypovedané slová, ale naše srdce a rozum, ktoré slovám dávajú podnet. Preto aj naša cesta je diametrálne odlišná od tej Božej: „Moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami a vaše cesty nie sú mojimi cestami“ (Iz 55, 8).

Slepý

nikdy nemôže viesť slepého a tiež si nemôžeme ani vybrať brvno zo svojho oka – ak si nenastavíme zrkadlo na seba. Dnešné evanjelium nám jasne hovorí, že láska k bližnému pozostáva z milosrdenstva a akceptovania tých, ktorí nás obklopujú. Všetko, čo je pomimo, asi nebude od Boha.

Radka

Foto: halfpoint.sk

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)